

סבירה ליה דכל מיגו אין זה אלא מדין נאמנות
אפילו כשאניו של העזר ואם כן הסברה דאין אדם
מעיו וכו' אינה אלא לתרץ קושית רבה מהבוכה
דענוה מעולה ביותר או כמו שקרא לה הפ"י
הסברה דמשיב אבדא אצל מיגו אכתי איכא
דמוכח ועל כן הביא מזה ראייה דמיגו לאיפטורי
משנעשה לא אמרינן.

סימן י"ז

ביתר מעיקרא לענין קילבדר"מ

בדף לא. הזרק חן מתחלת ד' לסוף ד' וקרע
שיראין צהליכתו פטור שפקירה לורך הנחה
והקשה בתרומת הכרי סי' רל"ב (הוצא צאחיעזר
חלק אהפ"ז סי' י"ט סק"ו) מזה על הנ"י פ' כילד
הרגל שכתב צאשו משום חליו שכל הזרק את החן
צשעה שילא החן מתחת ידו צאותה שעה נעשה
הכל ולא חשבינן ליה מעשה דמכאן ולהבא ומה"ט
כתב שם שאם הדליק את האש ומת נשחטעזו
נכסיו להחזיק שאחר מיתתו דכמאן דאדליק
מעיקרא דמי שא"כ למה לי טעמא דפקירה לורך
הנחה תיפוק ליה שהחיוצ שבת והחיוצ ממון צא
על תחלת הזריקה.

ובאחיעזר שם הביא את הקלוה"ח סי' ש"ל
שכתב שהנ"י הנ"ל פליג על החוס' על התוס'
צ"ק דף יז: שכתבו דבחן לא אזלינן ביתר מעיקרא
ואם זרק חן על הכלי וצא אחר ושברו חייב ול"ש
בזה מנא תצירה תבר והנ"י הרי כתב דצ"ל החן
נעשה הכל וצאש כתב דכמאן דאדליק מעיקרא דמי
וכתב שגם הרא"ש פליג על החוס' מדבוקשה לו
להרא"ש גבי החיוצ לרורות צרה"ר והזיקה צרה"י
מהא דאסיקנא כרבה דביתר מעיקרא אזלינן דמוכח
דס"ל דבחן נמי ביתר מעיקרא אזלינן ודחה
צאחיעזר ראיות הקלוה"ח והביאו מו"ח זל"ל
צברכת שמואל צ"ק סי' י"ז אות צ' ואות ג'
והסביר דבריו דתרי עיני ביתר מעיקרא איכא
דכשנפלה הכלי עלמו ביתר מעיקרא אזלינן לומר
דהוי כמנא תצירה מיד כשנפל ואפילו לצסוף לא
נשבר על ידו אלא שברו אחר פטור האחר וחייב
הראשון אצל צורק חן על הכלי אין הכלי כמנא
תצירה לפטור השני ולחייב הראשון כשצא אחר

ושצרה במקל שלא נשצרה על ידי הראשון משום
שלא נעשה שום מעשה צגוף הכלי אצל מ"מ אזלינן
ביתר מעיקרא לענין דיני המזיק וקריאת שם מקום
הנזק אם הוא נזק צרה"ר או צרה"י דצוה אין
לחלק בין זורק החן לזורק הכלי דהא צהחן שהוא
המזיק נעשה מעשה צגופו והיינו שאם לצסוף
נשצרה על ידו חייב עליו מעיקרא ומיקרי מזיק
צתחילה על הזריקה ומשום"ה הקשה הרא"ש
דליחשוב רגל צרה"ר והביא צברכת שמואל שכן
חירץ גם צנחלת דוד צ"ק דף יז: להרא"ש הנ"ל
וצוה ח' גם להנ"י הנ"ל שהרי גם הנ"י לא אמר
דביתר מעיקרא אזלינן אלא כשנעשה צפועל
לצסוף.

ובזה תירצו גם לקושית התרומת הכרי מהא
דאילטריך לעעמא דפקירה לורך הנחה
דכיון דצעינן עדיין שיהיה נעשה צפועל להכי צורק
חן וקרע שיראין צהליכתו נהי דדין חיוצ בין למיתא
בין לממון נחייב עפ"י מעשה זריקתו מעיקרא
מ"מ אין צוה עדיין פטור דקלצדר"מ דלענין קס
ליה צדרצא מיינה צעינן שיהא חיוצ המיתא וחיוצ
הממון צפועל כאחד משום"ה אילטריך לעעמא
דפקירה לורך הנחה.

צ אבל לענ"ד נראה כי קושית תרומת הכרי
אינה מתורלת עפ"י סצרת הנחלת דוד
הנ"ל וגם נראה שהרא"ש והנ"י לאו צחדא מחתא
מחתינכו ואת הנ"י אין לצאר עפ"י הסצרה שפירש
הנחלת דוד צהרא"ש דסצרת הנ"י עדיפא מסצרת
הרא"ש דצקושית הרא"ש הרי מפורש שקושיתו היא
משום דקיי"ל כרבה דביתר מעיקרא אזלינן דמשום"ה
הקשה דליהוי רגל צרה"ר וכציאורו של הנחלת דוד
והצברכת שמואל דלענין זה לא שגא חן מכלי עלמו
אצל אי ביתר תבר מנא אזלינן ל"ש סצרה זו כלל
אצל הנ"י שתירץ צוה להא דמותר להדליק נר
צשצת על כרחך לאו משום סצרת רבה דביתר
מעיקרא קאתי עלה דא"כ איך יתרץ להא דמדליקין
נר צערצ שצת לרצא דמספקא ליה דילמא ביתר
תבר מנא אזלינן ועוד דהנ"י הוכיח זאת מסצרה
דאי חשבינן ליה מעשה דמכאן ולהבא הוכיח לן
למיפטריה דאנוס הוא וא"כ תקשי מסצרה הנ"ל
לרצא אמאי מספקא ליה הרי אי אפשר לומר דביתר
תבר מנא אזלינן דאז אנוס הוא אלא ע"כ ז"ל
דהנ"י אפילו אי ביתר תבר מנא אזלינן קאמר דמ"מ
מעשה הצצרה שעל זה הוא מתחייב חשבינן ליה
מעשה שילא החן מתחת ידו ומאז הוא דנשחטעזו

נכסיו¹). אבל קושית הרא"ש וסברת הנחלת דוד לא שייכה עפ"י סברא זו דכמה דחשבינן להבהמה שהחזיקה לרורות שמעשה הבהמה הוא זרה"ר עדיין לא מיחשב בזה דמיקרי רגל זרה"ר דלמיחשבה רגל זרה"ר בעינן שעלם האז ניזקין דרגל הוא זרה"ר דהיינו החפלא דדין מזיק ולא המעשה דגזרע היינו צנידון דידן מעשה הבהמה ומשו"ה לא אתו עלה חלא משום הא דקיי"ל כרצה דזתר מעיקרא אזלינן דמשום זה נחשב זה החזן שהוא עלם המזיק כאלו הזיק מעיקרא וא"כ החפלא דדין מזיק הוא מעיקרא והו"ל רגל זרה"ר אבל הנ"י על קושיתו היאך מדליקין נר בערב שבת שפיר סגי ליה בחירונו שמעשה הגזרע הוא בחול שאפילו אם החפלא דמלאכה נעשית בשבת מ"מ כיון דנעשית הגזרע הוא בחול היתר הוא דלא תעשה כל מלאכה כתיב וכן כל העושה זו מלאכה ותליא בעשייתו הוא. (ולפי זה י"ל דמ"מ זורק חזן בשבת והדליק עי"ז אש למוצאי שבת אינו חייב ד"ל דבעינן דגם העשיה וגם המלאכה תהא בשבת ועיין לקמן דלענין מלאכת שבת לא שייך דזתר מעיקרא אזלינן) וחדש הנ"י עוד דלענין שעבוד נכסים נשתעבדו למפרע משעת מעשה הסברא שאז נתחייב. (ועיין המאיר לעולם סי' כ"ו בהחילוקא דרבנן דדף מו: שדפוס ראשון בסברת הנ"י).

ולפי זה איכא תלתא דיני בזה, חדא: אם הכלי הוי כמנא תצירא כשללא נשבר אח"כ על ידו וזהו רק בנעשה מעשה בגוף הכלי, והשני: אימתי הוי עלם הדין מזיק וזהו אפילו בנעשה מעשה בחזן אלא דבחזן בעינן שיהא נשבר אח"כ על ידו, וזה ג"כ תליא בפלוגתא דזתר מעיקרא אזלינן. ודכוותה בחיוב מיתה איכא עלם וגוף העצירה הנעשית וכגון בשבת גוף המלאכה הנעשית וצרליחה היינו דין המתה האדם הנרלח שזהו עלם וגוף העצירה הנעשית והשלישי: מעשה הגזרע, אימתי הוא עושה את מעשה העצירה בכל חיובי מיתה ומלקות. וכן צמקין וחיובי ממון אימתי הוא עושה את הנזק שבה תלוי שעבודיו וחיוביו, ובזה כתב הנ"י דלכו"ע בשעה שיצא החזן נעשה הכל.

והשתא ניחזי אגן זבה דקיי"ל דכשהחיוב מיתה וחיוב ממון צאין כאחת פטור מעט

קם ליה דזרעא מיניה מה נקרא חיוב מיתה וחיוב ממון לענין זה דלפי מה שחירלו האחיפזר והצרכה שמואל לקושית התרומת הכרי עפ"י סברת הנחלת דוד דהרא"ש ס"ל דאע"ג דמשום דינא דזתר מעיקרא אזלינן הו"ל עלם הדין מזיק מעיקרא דמשו"ה קשיא ליה להרא"ש דליחשוב רגל זרה"ר וא"כ עלם הדין דחיוב ממון הוא מתחייב למפרע מ"מ כיון דאכתי החיוב תלי אס ישבר הכלי אח"כ על ידו או לא וכן בחיוב מיתה אכתי תלוי אס תעשה ותגמר המלאכה לא מיקרי עדיין חיוב מיתה וחיוב ממון דלענין קם ליה דזרעא מיניה לא מיקרי חיוב אלא חיוב בפועל אבל לעני"ד לצד מה שמסברא אינו מוכרע כדצריהם קשיא לי על זה מכתובות ל"ד: דאמרינן דפרה שאלה ועצבה בשבת דאי אמרינן משעת שאלה אינחייב צאונסיה ל"ש בזה קלצדר"מ שכבר נתחייב צאונסיה משעת שאלה וכן פירש הריטב"א שם (ועי"ש בשע"מ ד"ה ועוד הביא הרשב"א) והנה בשאלה שיטת הריטב"א שם היא דלאו דמיחייב חיוב גמור לאלתר אלא דלכי נאנסה ואיתא חיובא עליה משתעבדי נכסי למפרע משעת משיכה עי"ש וא"כ התם נמי החיוב בפועל הוא משעת אונסין ואי כסברת האחיפזר דלענין קלצדר"מ מיקרי חיוב מיתה וממון בשעה שנתחייב בפועל דמה"ע כתב דמעיקרא ל"ש קלצדר"מ בלא סברת עקירה לורך הנחה א"כ בשעת אונסין הו"ל למיפטר^{למצי הכתבה} מעטס קלצדר"מ אע"ג שמתחייב למפרע משעת שאלה ומוכה דחיוב ממון לא מיקרי בשעה שיצא החיוב בפועל וה"ה לענין חיוב מיתה י"ל דלא תליא בחיוב המיתה בפועל וא"כ לכאורה הדרא קושית התרומת הכרי דל"ל סברת עקירה לורך הנחה תיפוק ליה משום דמשעת זריקה הוא מתחייב.

אבל לפי מה שכתבתי שפיר יש לתרץ קושית התרומת הכרי שהקשה מהנ"י שהנ"י הא לא אחי עלה מעטס דזתר מעיקרא אזלינן וסברת הנ"י אינה לומר דגוף העצירה ועלם המלאכה וכן עלם הדין נזק הוא למפרע אלא דמעשה הגזרע הוא למפרע וכדלעיל ובזה שפיר י"ל דדין חיוב מיתה לענין קם ליה דזרעא מיניה לא תליא בשעת עשיית הגזרע שאז הוא מתחייב מיתה אלא שעת גוף העצירה ועלם המלאכה דהיינו החפלא

מאש ואע"ג דמאי לכבות האש ועיין בחוס' שבת דף ד: ד"ה קודם דלכאורה משמע דס"ל בהדיק פת בחנור שאם אח"כ אנוס הוא פטור.

(1) ועל זה הוא שהביא ראייה דהא אח"כ אנוס הוא י"ל עוד דאנוס דקאמר לאו דווקא אלא כוונתו שאז הרי אינו עושה כלום והנפק"מ דלפי זה תהיה ראייתו לא רק מחזן ממש אלא גם

חיוצ הממון דקריעת שיראין שפיר י"ל שעלם חיוצ הממון הוא בשעת זריקתו אבל לענין התחלת חיוצ המיתה צעין לסדרת עקירה לורך הנחה כדי שתפוער הזריקה.

ג) ובזה יש לישב שיטת הר"י אישקאפא שהביא בשע"מ פ"ג מהל' גניבה שהביא קושית הרשב"א צ"ק כה: במדליק את הגדיש והיה עצד כפות לו דשרפת העצד ושרפת הגדיש הרי לא באו צבת אחת ותיירן דכל דבר שבא לו מכח מעשה אחת אעפ"י שזה בא ראשון וזה בא אחרון הו"ל כאילו הדליקן צבת אחת והקשה עליו השע"מ שא"כ ל"ל לרי' אצין לחדש סדרת עקירה לורך הנחה תיפוק ליה משום דע"י מעשה אחד בא הכל שזכו אפילו היכא דל"ש סדרת לורך הנחה שהרי דליקת הגדיש לאו מלורך שרפת העצד הוא דצידו לשרוף העצד תחלה ולא לשרוף הגדיש. ונראה לתרן עפ"י מה שכתבתי לעיל ס"ק צ' דסדרת הר"י אישקאפא היא כעין סדרת התרומת הכרי וכוונתו דאע"ג דהשרפה של העצד והשרפה של הגדיש אינן צבת אחת אבל כיון שמעשה ההדלקה של המדליק צין של שרפת העצד צין של שרפת הגדיש היתה צבת אחת הו"ל חיוצ מיתה וחיוצ ממון צבת אחת ואעפ"י שכתבנו שצד חיוצ המיתה דל"ש צתר מעיקרא אזלינו ואין זה אלא מעשה הגברא ול"ש שחיוצ הגברא יפוער י"ל דאיצרא דהר"י אישקאפא אסדרת לורך הנחה סמין דהיינו דמעשה ההדלקה היא לורך שרפת העצד דאי אפשר לשרפת העצד בלא מעשה ההדלקה ואע"ג דאפשר בלא שרפת הגדיש מה לי הדלקה זו מה לי הדלקה אחרת וכמו שכתבתי צחי' לצ"ק סי' י"צ ס"ק א' וכ"כ בתרומת הכרי ומה שכתב הר"י אישקאפא סדרת מכח מעשה אחד היינו מעשה האדם הוא על ד' חיוצ הממון למיחשבה בשעת ההדלקה שצד חיוצ הממון הרי משום סדרת צתר מעיקרא אזלינן חשבינן שדין אדם המזיק של שרפת הגדיש ג"כ הוא בשעת ההדלקה וא"כ בשעת ההדלקה איכא חיוצ מיתה וחיוצ ממון זה משום הדלקה לורך שרפה וזה משום סדרת צתר מעיקרא⁽²⁾.

דצטצירה שצטצילה הוא מתחייב מיתה שזה מיקרי חיוצ מיתה הפוערתו מממון וכן משמע מהילפותא דקרא, דילפינן דאם יהיה אסון לא יענש ואסון היינו הרליחה ומיתה הנרלח שעליה מתחייבים מיתה ולא מעשה הרלח (ואפילו למ"ד דין אסון היינו נמי האסון שעליה מתחייב דין אסון) ומש"ה ניחא דאי לאו הסדרה דעקירה לורך הנחה היה הפוער דקם ליה צדצא מיניה בשעת הנחה שאז נגמרה מלאכת הולאה דצבת שעליה הוא מתחייב ואעפ"י שחיוצ הגברא משעת זריקתו הוא. והשתא לא קשיא מהא דמשעת שאלה איתחייב צאונסיה לשי' הריעצ"א דהתם גם עלם דין הנזק דשאלה דהיינו החפלא דחיוצ נזקין משעת שאלה הוא מש"ה מיקרי התם החיוצ ממון לענין קם ליה צדצא מיניה שעת השאלה ולא שעת האונסין.

אלא דלכאורה אכתי תיקשי דהא אן קיי"ל ברבה דצתר מעיקרא אזלינן ולפי סדרת הנחלת דוד צהר"ש הו"ל עלם האז נזקין מעיקרא דהיינו החפלא דהחיוצ ממון ואפילו צחץ דל"ש מנא תצירא צתר וא"כ גם בחיוצ המיתה נימא דמשום סדרת צתר מעיקרא הו"ל החפלא דהחיוצ מיתה מעיקרא ואכתי למה לן סדרת עקירה לורך הנחה אבל נראה דאפילו למה שחידש הנחלת דוד דצטעם הדין מזיק נמי שייך סדרת צתר מעיקרא ואפילו היכא דל"ש מנא תצירא מ"מ ל"ש סדרה זו אלא צדינן מזיקין דהיינו מה שמפסידו ממון שצזה שייך לומר דצמה שנעשה מעשה צחץ שיזיקו ויפסידו ממון אחר כך הו"ל כמזיקו מעיקרא אבל צמעשה עצירה כחילול שבת ל"ש כלל סדרת צתר מעיקרא לומר דצמה שזרק חץ שיעשה ע"ז חילול שבת בשעת הנחה הו"ל כמו שכבר נתחלל שבת בשעת זריקתו (ואפילו להמלחמות צסוף פ"צ דצ"ק דס"ל דגם צרליחה שייך סדרת צתר מעיקרא אזלינן היינו משום דס"ל דרליחה שהיא נעילת נפש הוא כמו מזיק שמפסידו ממון ומש"ה גם צתינוק הנופל מן הגג שייך לומר דגברא קטילא הוא אבל צמלאכת שבת יודה הרמב"ן דל"ש צזה צתר מעיקרא אזלינן) ומש"ה ל"ש למימר דמשעת זריקה התחלה לה מלאכה אלא מטעם עקירה לורך הנחה. ונהי דמאד

מעשה אחד בא הכל. (והשע"מ שהקשה עליו נראה שמפרש דסדרת מכח מעשה אחד בא הכל היא משום שהמעשה שהיא אחת מלרפת להחיוצ מיתה והחיוצ ממון למיחשבינהו כאלהת אעפ"י שאינם צבת אחת. וכן יש לפרש צמה שכתב הר"י לשיטת רש"י דצמיתה לזה ותשלומין לזה אם בא ע"י מעשה אחד פוער

(2) והא דהולך לזה צד חיוצ הממון היינו משום דס"ל כמו שכתבתי צמס' צ"ק סי' י"ב בשעת הרא"ה והרא"ש דצד חיוצ הממון שהוא לריך להפער ל"ש סדרת לורך הנחה שאפילו נפוער לזה דחשבינן חלק החיוצ אכתי המעשה שא"כ תחייב (ועיין לקמן מה שאבאר עוד בזה) מש"ה הולך צזה לסדרת ע"י

אלא שסברא זו שכתבתי דהר"י אישקאפא אהא דקיי"ל דבתר מעיקרא אזלינן סמיך אינה נראית דמיסתברא דבאש שיכולים לכבותה ל"ש סברת בתר מעיקרא וכן מלאחי באבן האל פ"ב מהל' נזקי ממון שדחה בזה לדברי הקלו"ח אם לא דנאמר דהתם מיירי כשאין יכולים לכבות האש ועיין בתרומת הכרי וגם שזה דוחק קצת כיון שהר"י אישקאפא לא הזכיר מזה אלא ש"ל באופן אחר בלד חיוז הממון שנפטר ע"י קם ליה בדרכא מיניה לא דמי בלד חיוז המיתה הפוער דהתם אסון כתיב דהיינו העצירה שעליה מתחייב מיתה ובלד הפעור פנוש יענש כתיב דאם יהיה אסון לא יענש וא"כ מיירי בחיוז הגברא שצטעא האסון לא יתחייב האדם ממון וחיוז האדם ושעבודיו הרי כתב הג"י שהוא צטעא מעשה הגברא ולא צטעא גוף הנזק והחפלא דחיוז ממון והיינו מכח מעשה אחד שכתב הר"י אישקאפא אכל מ"מ בלד חיוז המיתה בלא תליא צמטעא הגברא אסברת הדלקה לורך שרפה סמיך ואז ל"ק קושית השע"מ מהא דהולך ר' אבין לסברת עקירה לורך הנחה דמשעת עקירה אתחלה לה מלאכה.

ד) אבל לכאורה הרשב"א סותר לדברינו שהוא כתב צ"ק כב: כשהקשה דשרפת העצד קודמת לשרפת הגדיש הוסיף דהכא שרפת העצד לאו לורך שרפת הגדיש היא ומשמע דכ"ה בקושיתו הראשונה כשרפת הגדיש קודמת דשרפת הגדיש לאו לורך שרפת העצד היא וזה סותר למה שכתבנו

לעיל דהדלקה לורך שרפת העצד היא אכל נראה דהרשב"א לשיטתו שהוצאה צטע"מ שפירש בחירון הגמ' דהתם אי אפשר להנחה בלא עקירה אכל הכא וכו' דאי צעי גחין ואכיל דהיינו דבחיוז שבת העקירה היא חלק החיוז ממנו אכל באכילת חלב אין ההגברה חלק מהחיוז שהרי אם היה אפשר לאכלו בלא ההגברה כלל וכגון אי הוה גחין ואכיל היה חייב עי"ש דמשמע מדבריו דאפילו אי לא הוה משכחת לה אכילה בלא ההגברה מ"מ כיון דאם היה אפשר לאכלו בלא ההגברה היה חייב אין ההגברה בכלל האכילה וכן משמע צטיעה ישנה צטע"מ בלשון שני, ולפי שיטתו שפיר כתב דמשעת הדלקה לאו לורך שרפת העצד היא כיון שאין מעשה הדלקה חלק חיוז המיתה דלתיבה וכו' תימא הרי מעשה הדלקה ודאי חלק החיוז מיתה היא דאי לאו שהיה מדליק לא היה חייב זה אינו שהרי הקדמנו בלא מיקרי חיוז מיתה אלא בגוף והחפלא של העצירה דהיינו שרפת העצד שצטעילה הוא מתחייב מיתה ולא מעשה הגברא שזה אפילו חלק החיוז של גוף העצירה אין צו שאם מעשה הגברא היה פוער לא היה לורך לסברת עקירה לורך הנחה כלל³). אכל מה שכתבתי לעיל צטיעת החוס' וכן צטיעת הר"י אישקאפא דהדלקה לורך שריפת העצד הוא היינו לשי' החוס' והר"א"כ דכל בלא משכחת לה לחיוז המיתה בלא מעשה זו מיקרי לורך חיוז המיתה ולפי זה הכא נמי אי אפשר לשרפת העצד בלא מעשה הדלקה⁴).

אחיא ליה חיוז הממון פטור וכ"כ בהפלאה דלמ"ד אי אפשר להנחה בלא עקירה פטור גם על שבין עקירה להנחה וגרסא דסברת הפלוגתא בזה היא פלוגתא ברא"ה וכתום' דהתום' לשיטתיהו שכתבתי בחי' לביק סי' י"ב דסברת אתחלה לה מלאכה היינו לזרעם כמו שנעשו בבת אחת ובזה שפיר י"ל שכל חיוז ממון שהוא משעת התחלת חיוז המיתה עד שגמר החיוז מיקרי בבת אחת (וגרסא שגם בזה עדות אס יעיד בעד השמי לאחר שהתחיל הראשון עדותו וקודם שגמר יחשבו בבת אחת ועוד עיין באבן האל שם סברא כזו) אכל לשיטת ברא"ה שחלק בחיוז הוא שפוער א"כ ציו הדלקה וצין שרפת העצד שאין כאן חלק החיוז אינו פוער וכ"ש לשיטת הרשב"א שאביו לקמן.

3) והרשב"א ל"ל דס"ל דגם בחיוז הממון הרי זה תלי בהפלאה ובהא דבתר מעיקרא כבר בעירותי דהרשב"א פליג בזה. ובזה יחא מאי דבהר"ן הביא ראיא מהא דמת נשחפצדו וכסיו למפרע לעיין דלקת הנג.

4) ולפי זה אין ראיא מהרשב"א ב"ל להאחיעזר ותרומת הכרי שכתבו דכשהמיתה קודמת שייך סברת עקירה לורך הנחה גם בלד חיוז הממון ממה שהולך הרשב"א לומר דשרפת העצד לאו לורך שרפת הגדיש הוא דהרשב"א לשיטתו דלורך הנחה

והיינו דס"ל דהא דמיתה לזה ותשלומין לזה אי"ז משום דלשני בני אדם ליכא כלל דינא דקם ליה בדרכא מיניה אלא דבשני מעשים ושני בני אדם אין מה שיגרף להחיוז מיתה והחיוז ממון אכל צמטעא אחד המעשה מלרפן. אכל במה שכתבו החוס' דע"י מעשה אחד בא הכל על כרחך לריך לפרש משום דכו"ל צטעא הדלקה כאילו עשאו אחר כמו שביארו האחרונים א"כ גם בסברת הר"י אישקאפא יש לפרש כן וכן משמע באחיעזר) ו"ל דאפילו כשרפת הגדיש קודמת לשרפת העצד נמי הולך לסברת ע"י מעשה אחד בא הכל ד"ל דסברת הדלקה לורך שרפת העצד לא מהי אלא לפעור צטעא הדלקה גופה ולא צין הדלקה והשרפה וכסברת הגר"ם ז"ל שהוצא באבן האל פ"ג מהל' גנבה ובה דמעצור ד' אמות וקרע שיראין בהליכתו פטור ל"ל כסברת הגר"ם שם משום דכל ד' אמות הן חלק החיוז מיתה ומשום"ה הולך הר"י אישקאפא לסברת ע"י מעשה אחד כדי לאקדומי לחיוז הממון צטעא מעשה דלקתו.

וג"ל דהתום' שהקשו בזרק גנבותיך לחלתי דמיא עקירה לורך הנחה ולא תיראו כחירק הגר"ם היינו משום דס"ל כמו שכתבו בכתובות דף לא. דשעת העקירה מתחיל החיוז ועד שעת הכנחה מושך החיוז וכ"כ רש"י שם דכואל וצין עקירה והנחה

